

Η οικονομική κρίση τις περισσότερες φορές έχει δύο όψεις. Η μία αφορά τα δεινά που επιφέρει και η δεύτερη τις ευκαιρίες που κρύβει. Τις συνέπειες από τα δεινά τις βιώνουν καθημερινά οι περισσότεροι πολίτες των ανεπτυγμένων οικονομιών. Τις ευκαιρίες όμως ελάχιστοι είναι αυτοί που τις αντιλαμβάνονται και ακόμα λιγότεροι εκείνοι που τις εκμεταλλεύονται. Οι ευκαιρίες αυτές όμως δεν αφορούν μόνο την διαδικασία δημιουργίας μελλοντικών κερδών μέσω των υπεραξιών, αυτές είναι μία υπόθεση αφορά τις οικονομικές συναλλαγές ιδιωτών είτε αυτοί είναι φυσικά είτε νομικά πρόσωπα. Αντίθετα υπάρχει η έννοια της ευκαιρίας σε θεσμικό επίπεδο και αφορά κυρίως στις πρωτοβουλίες του κράτους να διορθώσει ατέλειες, να προβάλλει τα συγκριτικά πλεονεκτήματα επιμέρους αγορών και να εκσυγχρονίσει το υφιστάμενο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας τους, με στόχο οι αγορές αυτές να γίνουν πιο ανταγωνιστικές. Δυστυχώς, από το περασμένο φθινόπωρο, μέχρι σήμερα, αυτό που διαπιστώνει κάθε καλοπροαίρετος παρατηρητής είναι ότι το κράτος όχι μόνο δεν έχει πάρει καμία πρωτοβουλία προς την κατεύθυνση αυτή αλλά αντίθετα οι επιλογές χαρακτηρίζονται από κοντόφθαλμη στάση που αντί να επιλύει τα προβλήματα μέσω της διαφάνειας δημιουργεί ακόμα περισσότερα. Στην αγορά ακινήτων για παράδειγμα οι κινήσεις που έγιναν εστιάζονταν είτε στην ακόμα μεγαλύτερη φορολόγηση τους είτε στην διαιώνιση των ήδη υφιστάμενων δυσλειτουργιών.